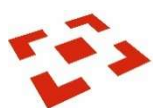

PRŮVODCE PRO NÁVŠTĚVNÍKY SE SLUCHOVÝM POSTIŽENÍM

Státní zámek Stekník

NÁRODNÍ
PAMÁTKOVÝ
ÚSTAV

OBSAH

ÚVOD PRO NÁVŠTĚVNÍKY SE SLUCHOVÝM POSTIŽENÍM	3
SALA TERRENA	4
CHODBA V PŘÍZEMÍ	5
VSTUPNÍ HALA CHODBY V PATŘE	6-7
HLAVNÍ SÁL	8-9
PÁNSKÝ POKOJ	10-11
ROHOVÝ POKOJ	12
KUCHYNĚ	13
JÍDELNA	14-15
ZÁMECKÁ KAPLE	16-17
NÁDVOŘÍ	18
TIPY V OKOLÍ	19

ÚVOD PRO NÁVŠTĚVNÍKY SE SLUCHOVÝM POSTIŽENÍM

Dobrý den, začíná prohlídka v čase, který je uvedený na Vaší vstupence. Půjdete z pokladny na nádvoří směrem doprava k hlavnímu vstupu do zámku – k balkónu. Tam předložíte průvodci zakoupenou vstupenku ke kontrole. Prohlídka hlavního prohlídkového okruhu “Reprezentační a soukromé prostory“ bude trvat 45 minut.

Ještě jednou Vás vítáme na státním zámku Stekník, památce, která byla **v roce 2023** zapsána na seznam světového přírodního a kulturního dědictví **UNESCO**, v rámci statku „Žatce a žatecké chmelové krajiny“.

Před samotnou prohlídkou bychom Vás chtěli požádat, abyste se nedotýkal/la stěn a vystavených exponátů, držel/la se skupiny. Fotografování je povoleno s omezením, v prostorech prosím nepoužívejte blesk a selfie tyče. Není povoleno fotografovat v salónech západního křídla (pánský pokoj, rohový pokoj, kuchyně a jídelna). V expozici není dovoleno jíst a pít.

Nyní půjdete do Sala terreny, pozor na schody níže.

Děkujeme.

unesco

Žatce a krajina žateckého chmele
Světové dědictví od roku 2023

SALA TERRENA

Název pochází z italštiny a označuje zahradní sál, charakteristický pro barokní palácové a zámecké zahrady. Sala terrena sloužila především pro relaxaci a koncerty.

Bývá bohatě vyzdobena, například zařízena jako jeskyně, nebo vyzdobena rostlinnými motivy a motivy s antickými božstvy jako je to v našem případě. Vlevo vidíte bohyni lásky a krásy Afrodité, držící v ruce hořící srdce, které je symbolem planoucí lásky. U jejích nohou vidíme jejího synka Amorka, vpravo – boha války, plodnosti a úrody Área, ve zbroji, se štítem a kopím. Klenbu zdobí malba „boha Apollóna s devíti Múzami“. Múzy představovaly božskou inspiraci. Pegas je okřídlený kůň, který v umění symbolizuje básnickou fantazii, a byl synem boha moří Poseidóna a bájné Medúsy. Zajímavá jsou také iluzívně malovaná okna, v jednom z nich spatříme nedaleký čedičový vrch Bořeň (vpravo od dveří), na protější straně pak pásmo Krušných hor. V 50. letech došlo k poničení této malby vysekáním výdejního okénka. Státní statek umístil tehdy do sala terreny jídelnu pro zaměstnance a mateřskou školku.

Nyní prosím následujte průvodce doprava ke schodišti do patra.

Bůh Apollón s devíti Múzami

CHODBA V PŘÍZEMÍ

Na chodbě je umístěna pískovcová socha boha Neptuna sedícího na delfínovi, původně zdobila bazének v západní zahradě.

Zámek s italskou terasovitou zahradou, patří k nejvýznamnějším rokokovým stavbám v Čechách. Památka vytváří jedinečnou kompozici v krajině spojené s tradicí pěstování žateckého chmele. Pro svou výjimečnou hodnotu byla zdejší chmelová krajina, včetně zámku Stekník, v roce 2023 zapsána na seznam světového dědictví UNESCO. Certifikát tohoto zápisu si můžete prohlédnout na stěně chodby, naproti schodišti do patra zámku.

Nyní prosím postupujte po schodišti do vstupní haly patra zámku a tam chvíli počkejte na průvodce.

Neptun na delfínovi

VSTUPNÍ HALA CHODBY V PATŘE

*V zámecké chodbě jsou **historické truhly**, na které **není dovoleno si sedat**. Počkejte na vyzvání průvodce, k nazutí papučí, nebo návleků. Děkujeme.*

Chodba, ve které se nyní nacházíte, má na stěnách a stropěch jemnou rokokovou štukovou výzdobu (s motivem růží), která byla v 19. století doplněna iluzivní výmalbou. Chodba sloužila jako obrazová galerie. **Stěny zdobí barokní obrazy** – originály z 1. poloviny 18. století. Tak je tomu například u obrazu znázorňujícího příběh **Kimona a Pery**, jehož předlohou byla malba Nikolase Regniéra.

Další obrazy po stranách zobrazují biblické výjevy ze Starého zákona: vlevo nahoře: **Ester a Ahasver**, vpravo nahoře: **Návštěva u nemocného**, vlevo dole: **Judita s hlavou Holoferna** a vpravo dole: **Salome s hlavou Jana Křtitele**.

Dále vlevo na stěně od schodiště: **David s hlavou Goliáše** (kvalitní barokní kopie předlohy obrazu Petra Brandla). Spodní obrazy pod Kimonem a Perou jsou tzv. **žánrové výjevy**, představují scény z každodenního života: prodavačka ovoce a spící prodavačka drůbeže.

Na stěnách sálu vidíme obrazy: vlevo **Venuše s Amorem** a vpravo **Hagar s Ismael na poušti**.

Stěny mezi okny zdobí obrazy s mytologickými náměty, blíže od hlavního sálu: **Bacchus a Ariadna**, **Diana a Aktaión** a **Venuše oplakává mrtvého Adonise**.

HISTORIE

První zmínka o vsi **Vzteklínek** sahá do konce 14. století (1389). Na místě dnešního zámku stávala v první pol. 16. stol. **tvrz Kaplířů ze Sulevic**, kteří Stekník drželi až do začátku třicetileté války, kdy jim byl zkonfiskován za podporu stavovského povstání. Následně se ve Stekníku vystřídalo několik majitelů.

V roce **1681** kupuje zbytky vyhořelé tvrze bohatý žatecký měšťan **Jan Jiří Kulhánek**, který byl později povýšen do šlechtického stavu s přídomkem **z Klaudensteina**. Ten na místě tvrze staví zámek ve stylu vrcholného baroka, v prostoru mezi dnešní zámeckou kaplí a jižním křídlem, tedy v místech, kde se právě nacházíme.

Za jeho vnuka **Jana Františka Kulhánka z Klaudensteina** dochází nejen k rokokové úpravě zámku, ale také k založení terasovitých zahrad v italském barokním stylu. Stekník držel od roku **1760**, roku **1761** posílil svůj stav spojením s významným hraběcím rodem **Hohenembsů** (sňatkem s Marií Franciscou hraběnkou z Hohenembs) a v roce **1772** získal pro svůj rod hraběcí titul. Roku **1796** však již prodal Stekník, rytíři **Antonínu Josefu Korbovi z Weidenheimu**. Korbové na zámku žili přibližně 100 let. Roku **1892** zámek získává přes svou manželku, **Franciscu Korbovou**, baron **Wenzel von Henet**, veterán bitvy u Solferina. Jeho syn **JUDr. Leopold Henet**, pozdější rakouský ministr a diplomat, roku **1907** prodal zámek skrz centrální direkci firmě Hielle a Dittrich v Praze, a to jednomu z ředitelů firmy **Hansi Fridrichu Gimbellovi**.

*GRAFEN von KULHANEK,
Freiherren von Klaudenstein und Podbusech.*

Portrét Jana Františka hraběte z Klaudensteina a rodový erb

HLAVNÍ SÁL

Fresková výmalba hlavního sálu představuje antický chrám. Sál zdobí čtyři malované niky (výklenky), v nichž jsou zachyceny sochy představující čtyři živly: vodu, zemi, oheň a vzduch.

Restaurátorům se podařilo nalézt podpis autora výmalby. Byl jím **Kryštof Seckel**, který byl ve své době znám především jako malíř pohledů na města, pozdního baroka a začínajícího klasicismu. K neznámějším patří jeho veduty ve Španělském sále na Pražském hradě.

Tuto pozdně barokní výmalbu, kterou pro sál kolem poloviny 18. století objednal **hrabě Jan František Kulhánek z Klaudensteina**, na počátku 19. století za Korbů z Weidenheimu překryla malba mladší, klasicistní, která se podle průzkumů nedochovala.

Podobu sálu za Déteindrů nám dokumentuje historická fotografie a inventář sepsaný po zestátnění zámku. Z původního vybavení se do sálu vrátila sedací souprava s velkým kulatým stolem a lustr s 28 svíčkami, nyní elektrifikovaný. Také hodiny s dámou a stromek s vycpanými ptáčky. Velká kolorovaná fotografie na klavíru představuje zřejmě manželku Hanse Gimbella s dcerkou Hanou – pro kterou se stal zámek Stekník domovem na dlouhých 40 let. Sál sloužil nejen k reprezentačním účelům, ale k účelům soukromým, jak víme ze vzpomínek rodiny Gimbell a Déteindre. Rodina se tu scházela k oslavám, jako byly Velikonoce, Vánoce apod.

OSUDY (HISTORIE)

Vraťme se nyní zpět k posledním majitelům. Hans Fridrich Gimbell, který zámek odkoupil i s jeho zařízením od barona Henneta v roce 1907, přišel do Čech z Bingenu. U knížete Colloredo-Mansfelda ve východních Čechách měl pronajaté hospodářství, kde se zabýval cukrovarnictvím. Ještě na opočenském panství se setkává jeho dcera Hana se svým budoucím mužem, Švýcarem Geroldem Déteindrem.

Ten přišel do Čech jako absolvent zemědělských škol a stal se u svého pozdějšího tchána úřednickým pomocníkem a později mu tchán svěřil správu dvora Tošov. Narozen byl ve švýcarském Sant Gallen, od roku **1894** žil na území Čech. Sňatek uzavřeli v roce 1899. Zajímavé je, že si

reformní evangelík Gerold vzal katoličku. Po svatbě získala Hana švýcarské občanství. Manželům se narodili dva synové, Egon a René.

Rodina se hned na jaře 1907 přestěhovala na Stekník. Nového panství si však starý pán dlouho neužil. Po necelých dvou letech v prosinci 1908 umírá a je pohřben do nově zbudované rodinné hrobky v nedalekém Hradišti.

Nyní navštívíme tzv. apartmán Déteindre, neboli soukromé pokoje mladé rodiny, která obývala především toto západní křídlo. Díky historickým fotografiím, které potomci zámku darovali v roce 1998, jim bylo možné vrátit jejich původní podobu. V předchozích dobách za Korbů z Weidenheimu sloužily prostory jako hostinské pokoje.

Pohled do hlavního sálu, který sloužil k reprezentačním účelům

PÁNSKÝ POKOJ

Typické pro pánský pokoj je tmavé dubové obložení stěn, tzv. táflování ukončené tapetou s motivem listoví. Táflování stěn zdobí stylizované **rokaje**, ornament, jehož základem je **tvár lastury**, ten dal název celé **epoše rokoka**.

Pánský pokoj byl upraven ve stylu neorenesance romantizujícího historismu konce 19. a začátku 20. století a byl využíván jako kuřácký a herní. V pokoji Déteindrové soustředili své **nejcennější moderní obrazy**, např. velký **obraz moře** od německého malíře **Maxe Jensena** a vyobrazení **kanálu v Brugách** od německého malíře **Maxe Gaissera**. **Dáma s hranostajem** kvalitní originální kopie dle předlohy **Leonardem da Vinci**. Originál je vystaven v krakovském Muzeu Czartoryských, součásti Národního muzea v Krakově.

Interiér doplňuje neorenesanční krb, jeho horní římsu nesou dvě postavy atlantů, uprostřed se nachází klenák (díl použitý v klenbě) v podobě lví hlavy s rozetami. Na římsu stojí empírové sloupkové hodiny.

OSUDY

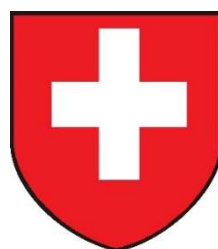
Rodina se na zámku brzy zabydlela. Protože nebylo možné pokrýt výdaje spojené se správou zámku pouze příjmy ze zemědělství a hospodářství, musel se přikoupit roku **1910** také **statek Strkovice**. Rozloha hospodářsky obdělávané půdy v té době dosahovala kolem 500 ha. Vznikl tak velkostatek Stekník-Strkovice.

Velmi významný byl pro Gerolda Déteindre i jeho rodinu rok **1912**, kdy došlo k jeho jmenování **švýcarským honorárním konzulem pro Čechy, Moravu a Slezsko**. Kanceláře konzulátu si sice zřídil v Praze, v přízemí domu své tchyně, diplomatické návštěvy však často vítal na zámku ve Stekníku, k tomu byly hlavně určeny reprezentační prostory hlavního sálu. Od vlády dostával také roční náhradu 1000 franků, a navíc byl osvobozen svou funkcí od placení daní. Diplomatické cesty využíval i k tomu, aby si ze Švýcarska nechal přivést za války nedostatkové zboží, např. víno i své oblíbené doutníky a cigarety. V průběhu svého působení se snažil vnést

do administrativy konzulátu větší systém, založil matriku a přispěl k prosazení personálního posílení úřadu.

Švýcarský konzulát nezastupoval pouze Švýcarsko, byl pověřen chránit i **francouzské, italské a rumunské zájmy** a jako neutrální, byl ostře sledován. V době nejistoty **po převratu v říjnu 1918** musel stabilizovat **situaci na konzulátu**. Jeho iniciativou byl konzulát dokonce roku **1921 povýšen na generální konzulát**, a on přijal funkci **generálního honorárního konzula**, stal se tak prvním diplomatickým zástupcem Švýcarské konfederace v ČSR. Jako diplomat se účastnil jednání o uznání nově vzniklého československého státu a jeho vlády. Z archivních materiálů a korespondence vyplývá, že k tomuto kroku bylo Švýcarsko nakloněno a uznávalo osobnost jak prezidenta Masaryka, tak ministra zahraničních věcí E. Beneše, se kterým často Gerold Déteindre jednal. **V roce 1925 byl také jmenován komorním radou Švýcarské obchodní komory ve Vídni**. Když bylo v roce **1927 zřízeno švýcarské vyslanectví, na svou funkci generálního konzula rezignoval**. Působil řadu let též jako **prezident Spolku Švýcarů v ČSR a člen spolku německých velkostatkářů**. Zabýval se také obchodem s chmelem, který ze Stekníku **vyvážel až do Francie, Egypta a Maroka**.

Poté, co Gerold ukončil službu konzula a synové se osamostatnili, pobýval s manželkou Hanou každoročně 4 až 6 měsíců, na jaře a na podzim, u příbuzných ve Švýcarsku nebo na jihu (Riviére). I přes náročnou práci konzula se Gerold Déteindre věnoval též zvelebování svých statků a svým zájmům. Podle všeho měl rád myslivost.

Státní znak Švýcarska

*Švýcarský generální konzul
Gerold Déteindre*

ROHOVÝ POKOJ

*Z pánského pokoje se dostaneme do tzv. rohového pokoje, pokoje paní Hany Déteindre. Paní domu zde měla své zázemí, pracovní kout s psacím stolem pro vyřizování osobní korespondence, rodinné fotografie a portréty blízkých. Nad intarzovaným psacím stolem vidíme obraz jejího muže, konzula **Gerolda Déteindra**.*

Na komodě vpravo je fotografie, kde je zachycena paní Hana se svými syny, kteří na Stekníku prožili dětství. Zatímco starší **Egon** vystudoval práva, mladší **René** (*jehož portrét je vlevo ode dveří – muž v mysliveckém obleku*) se stal inženýrem agronomie a v roce **1925** byl rodiči pověřen správou nedalekého statku Strkovice, který se stal novým domovem nejen pro něj, ale i pro jeho rodinu. Jeho ženou se stala Claude Roderbourg (*dívka v modrých šatech vedle okna*). Další portréty zobrazují rodiče Claude. Druhý, starší syn Egon si vzal dceru z bohaté pražské podnikatelské rodiny, ale toto manželství nedopadlo šťastně, ukončeno bylo nakonec rozvodem (v r. 1930) a způsobilo Egonovi značné ekonomické problémy. Následoval odchod z Prahy do Plzně, kde pracoval jako advokátní koncipient. Přesto nezůstal sám, osud mu dopřál dceru **Tatánu** (s Antonií Beranovou), která na Stekník často zajížděla a s matkou bydlela v Praze. (*fotografie na komodě Tatána s otcem a potom i větší slečna*). Nad krbem v rohové místnosti je dědeček Hany Deteindre, Morize von Werther, + 7. 3. 1917 kapitán pěšího pluku císařské gardy.

POPIS

Prostoru dominuje lustr s orientálními motivy, zajímavý je svým stahovacím systémem na kladkách. Krb v rohu má litinová dvířka a vnitřní zdobenou litinovou vložku výtopných kamínek na uhlí. Pokoj sousedí s kuchyní, paní Hana tam tedy měla blízko nejen, když dostala na něco chuť, ale také jako paní domu mohla velmi dobře kontrolovat přípravy a chod celé domácnosti, kuchařek a služebnictva.

KUCHYNĚ

Zámecká kuchyně byla renovována na přelomu 20. a 30. let a zároveň v té době byla i elektrifikována (1921). Typický je zde bílý kachličkový obklad s motivem třešní, který se objevuje také na sporáku. Moderním prvkem byl také mycí pult s přívodem teplé a studené vody. Zámek disponoval prostorem tří kuchyní. Tato v sousedství jídelny byla určena hlavně pro přípravu jídel rodiny Déteindre, do které patřila Hanina matka Johanna a později také Hanina sestra Marie Martiusová, která se přistěhovala v roce 1935.

Počátkem roku **1939** začal Gerold churavět. Příprava na cestu do Švýcarska byla nyní obtížnější, protože Stekník se nyní nacházel na území sudetské župy v rámci Německé říše. Poté, co se mu podařilo získat všechna povolení ke správě majetku ve Švýcarsku i na území okleštěného Československa, odjel s manželkou na léčbu do Švýcar. V prosinci téhož roku umírá na **švýcarské klinice Sorengo v Luganu** ve věku 64 let. Domů se vrací Hana jako vdova a ujímá se správy statku Stekník. Velkostatek byl stabilizovaný, oba synové se vzdali dědictví ve prospěch matky. Stekník tak zůstal v roce 1940 v rukou Hany, švýcarské státní příslušnice, což nabylo na významu v roce 1945. Na Stekníku jí byla oporou v té době také její matka Johanna.

Dětské posezení na podestě nám připomíná, že v rodině měli spoustu dětí, vnoučat

JÍDEJLNA

Z kuchyně se dostaneme do jídelny. Při průchodu dveřmi si všimněte, že dveře jsou opatřeny polstrováním, kvůli odhlučnění.

Jídelna byla upravena ve **stylu neogotiky** romantizujícího historismu konce 19. století. Na dřevěném obkladu stěn, jehož součástí je příborník a další zabudované kusy nábytku a skrytých skříní, vidíme plaménkové kružby, evokující dobu pozdní gotiky. Obklad je zakončen římsou zdobenou zubořezem. Přehlídku různých pokrmů nabízejí malby zátiší starých holandských mistrů z poloviny 17. století. V rohu místností stojí původní empírová kachlová kamna z 1. poloviny 19. století. V oknech si můžete prohlédnout vitráže s erby Hanse Gimbella a Gerolda Déteindra v horní části, které dole doplňují erby dalších majitelů tvrze a zámku (Kaplířové, Kulhánkové, Korbové). Na stěně mezi okny si můžete prohlédnout vějíř s dřevěnými prořezávanými žebry, na nichž jsou obtisky dívek v krojích jednotlivých švýcarských měst, se znaky měst.

Dále v sekretáři jídelny je vystavený stříbrný pohár, který při slavnostním otevření zámku 17. 7. 2019 darovali zámku potomci Gerolda Déteindra, a to přesně pravnuk pan Ing. Antonín Heidler, který žije v Praze.

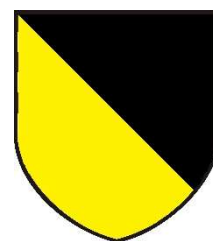
Rodové erby:

Kaplířové ze Sulevic

Korbové z Weidenheimu

Hans F. Gimbell

OSUDY

Po smrti Gerolda přešel majetek do rukou Hany. Velkostatek na tom tehdy nebyl vůbec špatně, protože už od 20. let prosperoval hlavně na pěstování chmele. Již Geroldovi se podařilo ve 30. letech rozjet ve velkém obchod s chmelem, který dodával prostřednictvím jednoho francouzského pivovarského koncernu nejen do Francie, ale také do **Egypta**, do **Maroka**, do **Palestiny** i rodného **Švýcarska**. Prodával nejen svůj chmel, ale vykupoval chmel také od jiných dodavatelů. Na vývoz měl i živnostenský list, který je k nahlédnutí na stole.

Část úrody chmele pocházela ze Stekníku, ale také ze Strkovic, kde hospodařil syn René s rodinou. Jeho bratr Egon, pracoval za protektorátu jako ředitel Českomoravských skláren v Praze. A právě k Egonovi se váže jedna dramatická událost, která se na zámku odehrála těsně po II. světové válce, **v červnu 1945**. Z Prahy přijeli dva zástupci Českomoravských skláren, aby zatkli svého ředitele a zabavili údajně jeho zámek a majetek. Zatčen byl nejen Egon, ale i jeho bratr René. Ten byl záhy propuštěn, zatímco Egon byl předán okresnímu soudu v Žatci. Egon byl uvězněn a po propuštění odsunut do Německa. Později se měl vrátit zpět do ČSR, ale o jeho dalším osudu nevíme.

Po květnu 1945 byla Československu poskytnuta Švýcarskem, humanitární pomoc tzv. „**Don Suisse**.“ Sklady této humanitární pomoci byly v přízemních prostorách zámku Stekník. Činitelé této organizace umožnili Renému Déteindrovi a jeho rodině, se souhlasem švýcarského vyslanectví v Praze, odjezd do Švýcarska (návrat rodiny do Švýcarska, odkud pocházel Gerold Déteindre) a vrácení švýcarské státní příslušnosti. Humanitární pomoc Švýcarska byla velkolepá a končila začátkem léta 1947.

Hana žila se svou sestrou Marií Martiusovou a matkou Johannou Günther, provdanou Gimbell, až do roku 1947 na Stekníku. V lednu 1947 odcestovala na zdravotní pobyt do Švýcarska a již neobdržela státní souhlas k návratu do Československa. Stekník až do své smrti v roce **1957** již nikdy neviděla.

Na majetek byl uvalen zábor, ale nakonec byl zrušen. René s rodinou v r. 1945 opustil ČSR a odjel do Švýcarska, do Sant Gallen. Tam došlo u rodinného advokáta k rozhodnutí statek Stekník pronajmout a příležitostně prodat, ve Švýcarsku pak koupit menší statek.

Na Stekníku stále zůstávala na výminku Hanina stará matka Johanna (*zemřela zde v červenci 1949 a byla pochována na hřbitově v Hradišti*) a též Hanina sestra, Marie Martiusová.

V srpnu 1948 byl na zámku sepsán inventář, který dokumentuje vzhled místností před jejich vystěhováním. V roce **1949** byl zámek Stekník vykoupen v rámci tzv. **Náhradové dohody** uzavřené mezi Švýcarskou konfederací a Československou republikou.

Nyní se odeberme do zámecké kaple. Prosíme Vás o vrácení papučí zpět do truhly a poté následujte průvodce zpět přes nádvoří k pokladně do kaple.

V chodbě u pokladny se jedná o nejstarší prostor na zámku, pozůstatky z vyhořelé a pobořené kaplířovské tvrze a na zbytcích této tvrze byl vystavěn zámek koncem 17.stol.).

ZÁMECKÁ KAPLE

*Můžete se posadit do lavic, především do těch bílých předních, také prosím **nestoupejte na náhrobní kámen**, umístěný na zemi uprostřed kaple.*

Nyní se nacházíme v prostoru zámecké kaple **Navštívení Panny Marie**. Prostor prošel v roce 2014 náročnou restaurátorskou obnovou, která se dotkla nejen malířské a štukové výzdoby, ale také původního mobiliáře.

Kapli nechal postavit hrabě Jan František Kulhánek z Klaudensteina ve druhé polovině 18. století. Kaple je zasvěcena biblickému výjevu Navštívení Panny Marie

Motiv Navštívení Panny Marie u svaté Alžběty znázorňuje i **oltářní obraz**. Panna Marie je žena v tom modročerveném, Alžběta v hnědém. V momentě, kdy se obě ženy setkaly, došlo skrze Ducha svatého, kterého znázorňuje holubice nad našimi hlavami k osvětlení ještě nenarozeného Jana Křtitele v lůně sv. Alžběty.

Oltář sestává ze dvou částí, z **obrazu** neseného dvojicí vznášejících se andělů **s božím okem** ve vrcholové partii a ze **skříňového tabernáku**. Hlavní skříň vrcholí latinským křížem, tzv. „monstrancí“, zajímavostí je, že je zlacena oboustranně, z toho důvodu se domníváme, že byla nesena v čele procesí při náboženských poutích. Dvě postranní křídla tabernáku, zdobí reliéfní výjevy z Nového Zákona, Zvěstování (**vpravo**) a Ježíš v chrámu s mudrci (**vlevo**). Autorem oltářního obrazu je **Kryštof Seckel**, nám známý jako autor výmalby hlavního sálu.

Na stěnách kaple se nalézají **6 rozměrných pláten od významného barokního malíře, Ignáce Raaba**, který byl český jezuita a jeden z nejvýznamnějších českých malířů 18. století. Pracoval především ve východních Čechách pro velké jezuitské kláštery.

Na stěnách se můžete prohlédnout jeho díla, které znázorňují:

1. Vlevo ode dveří: **sv. Jana Nepomuckého** rozdávajícího almužnu
2. a **sv. Jana a Pavla**, také rozdávající almužnu
3. V presbytáři vlevo: **sv. Josefa s Ježíškem**
4. Na druhé straně presbytáře vidíme jednoho z našich zemských patronů a to, **sv. Václava na modlitbách**, obklopeného anděli, v rukou drží **paladium Země české**
5. Vpravo ode dveří: **Kající se Máří Magdalénu**
6. Umírajícího **sv. Františka Xaverského** (ochránce proti morové nákaze)

Poslední světice **svatá Cecílie** se nachází na balkónku hrající na varhany obklopená zpívajícími a hrajícími andílky. Doplňkem stylově jednotného vybavení kaple je i **varhanní pozitiv**. Devastované varhany byly v 50. letech převezeny nejprve na děkanství v Žatci a posléze do premonstrátského kláštera v Praze na Strahově. Tam došlo k jejich částečnému zrestaurování a v říjnu roku 2006 byly navráceny na Stekník. Varhany nechal pro zámeckou kapli vyrobit Jan František Kulhánek z Klaudensteina v roce **1772**. Pochází z dílny **Ferdinanda Müllera z Nepomyšle**, jedná se tzv. „meisterstück“, tzn. ukázkovou práci, která sloužila k nabídkám dalším zadavatelům. Je to zároveň nejstarší dochovaný nástroj z dílny varhanáře Müllera.

Uprostřed kaple se nachází vstup do hrobky, kde je pohřben František Josef Korb z Weidenheimu, syn Antonína Josefa Korbova z Weidenheimu. Letopočet **1783** připomíná **vysvěcení kaple** a druhotně umístěný erb patří rodu Korbů z Weidenheimu, kteří původní kulhánkovský odsekali a překryli svým erbem.

Pohled na oltář kaple

Vyobrazení sv. Václava v kapli

NÁDVOŘÍ

Potomci Gerolda drželi zdejší panství až do prosince **1949**. Kdy téhož roku byl velkostatek vykoupen včetně zámku. Následně zámek přešel pod správu státní statků, které ho využívaly ke školení zaměstnanců a jako ubytovnu pro brigádníky. Následně přešel v roce 1952 pod správu Výzkumného ústavu chmelařského v Žatci. Od roku 1967 jej užívala Národní galerie Praha, která zde umístila depozitář obrazů. Národní galerie provedla generální opravu zámku, která ale byla provedena neodborně. V rámci úprav areálu byly na nádvoří přesunuty čtyři barokní sochy, které lemovaly cestu k barokní sýpce. Od roku 1997 zámek spravuje Národní památkový ústav a postupně navrácí zámku jeho původní podobu.

Barokní sochy na nádvoří pocházejí z dílny sochařů Platzerů z Prahy.

V poválečných létech došlo k jejich devastaci (v době chmelových brigád). Za Národní Galerie Praha, v 80. letech byly sochy podrobeny restaurování a přeneseny na nádvoří zámku. Sochy původně stávaly před hlavní vjezdovou bránou, která se nachází na východní straně nádvoří.

Zprava: **sv. Jan Křtitel**

sv. Florián (patron hasičů)

Zleva: **Panna Marie Immaculata** (očistná)

sv. Jan Nepomucký (socha bohužel nemá hlavu)

TIPY V OKOLÍ

Kam se vydat dále?

Rádi bychom Vás pozvali do zámecké zahrady, náš druhý prohlídkový okruh, cestu naleznete za zámeckou kaplí, vlevo, malou brankou. Pokud byste měli zájem o další prohlídku, můžete využít náš třetí prohlídkový okruh, výstava „*Jak se češe do věrtele*“ a zámecké sklepení, který je přístupný bez průvodce.

Doporučujeme Vám navštívit památkové objekty v našem okolí např.

zámek Krásný Dvůr, zámek Valeč, zámek Jezeří, zámek Duchcov, zámek Nový Hrad v Jimlíně, zámek Poláky, zámek Červený Hrádek, Muzeum Chmele, Chrám chmele a piva.

Děkujeme Vám za Vaši návštěvu.

Doufáme, že se Vám prohlídka líbila. Po jejím skončení prosíme nezapomeňte tento text vrátit průvodci. Tyto texty jsou pro Vás připraveny na všech památkách ve správě Národního památkového ústavu.

